

Η Γνώση του Καλού και του Κακού

«Και εφύτευσε Κύριος ο Θεός παράδεισον εν τη Εδέμ κατά ανατολάς και έθεσεν εκεί τον άνθρωπον, τον οποίον έπλασε. Και Κύριος ο Θεός έκαμε να βλαστήση εκ της γης παν δένδρον ωραίον εις την όρασιν και καλόν εις την γεύσιν· και το ξύλον της ζωής εν μέσω του παραδείσου και το ξύλον της γνώσεως του καλού και του κακού.»
— Γένεση 2:8,9—

ΕΝΑ από τα πιο σημαντικά χαρακτηριστικά του σχεδίου του Θεού είναι η γνώση του καλού και του κακού. Η σημασία του περιλαμβάνει όλα τα επίπεδα ευφυούς (ή νοήμονος) ύπαρξης. Η κατάλληλη κατανόηση αυτού του θέματος υπερβαίνει την επιφανειακή εκτίμηση μιας καλής πράξης έναντι μιας κακής ή μιας καλής λέξης έναντι μιάς κακής. Η πλήρης κατανόηση του καλού και του κακού φτάνει στον πυρήνα των ενδότερων σκέψεων, των κινήτρων και της θέλησής μας και όλης της νοήμονος δημιουργίας. Προτείνουμε εδώ πέντε προοδευτικά βήματα απαραίτητα για τη σωστή και πλήρη κατανόηση του καλού και του κακού.

1) Γνωρίστε την εξωτερική εκδήλωση - τη δράση ή τη λέξη - ως προς την καλοσύνη ή την έλλειψή της.

2) Γνωρίστε τις σκέψεις και τα κίνητρα που υποκινούν καλές και κακές πράξεις.

3) Μετρήστε τόσο τις ενέργειες (βήμα 1) όσο και τις σκέψεις και τα κίνητρα (βήμα 2) που τους υποκινούν σε σύγκριση με το πρότυπο των Γραφών—το θεϊκό πρότυπο. —Εβρ. 4:12

4) Με βάση τη σύγκριση των πράξεων, των σκέψεων και των κινήτρων με τα πρότυπα του Θεού, να είστε σε θέση να διακρίνετε γρήγορα και με συνέπεια και να διακρίνετε ανάμεσα σε αυτό που είναι πραγματικά καλό έναντι αυτού που, κατά τα άλλα, είναι κακό. Με άλλα λόγια, αναπτύξτε μια εκπαιδευμένη συνείδηση ή συναίσθηση για το καλό και το κακό. —Εβρ. 10:22· 9:14

5) Εφαρμόστε τέτοια διάκριση, κατανόηση και συνείδηση, μέσω εμπειρίας, στην ανάπτυξη ενός χαρακτήρα που, με την πάροδο του χρόνου, τείνει όλο και περισσότερο προς το καλό, τόσο ως προς τα κίνητρα, τις σκέψεις και τη θέληση όσο και με τις πράξεις και τα λόγια. —Ιάκωβος 1:22-25

Αυτά τα βήματα είναι αυτά που θα απαιτηθούν για να μάθει όλη η ανθρωπότητα στην ερχόμενη βασιλεία του Χριστού, εάν θέλουν να επιτύχουν την τελειότητα και, ως εκ τούτου, την αιώνια ζωή στη γη. Για εκείνους που επί του παρόντος επιδιώκουν να ακολουθήσουν τα βήματα του Κυρίου μας, ωστόσο, είναι κρίσιμο να κάνουμε αυτά τα πράγματα σήμερα προκειμένου να κάνουμε βέβαια την κλήση και την εκλογή μας. (Β' Πέτ. 1:10) Δύο συνθήκες προς το παρόν καθιστούν αυτή την προσπάθεια πρόκληση. Πρώτον, επειδή είμαστε αμαρτωλοί από τη φύση μας, δεν είναι φυσικό, ούτε είναι ευχάριστο κατά σάρκα, να ακολουθούμε τα πέντε βήματα που περιγράφονται. Η σάρκα επαναστατεί ενάντια στην ιδέα της εξέτασης των πράξεων και των κινήτρων και της μέτρησής τους με το θείο πρότυπο. Η πεσμένη σάρκα μας

δεν της αρέσει να αλλάζει, καθώς είναι πραγματικά ένας «γέρος», με τον τρόπο της και ικανοποιημένος με το status quo (καθεστηκυία τάξη). (Εφεσ. 4:22) Ο δεύτερος λόγος για τον οποίο αυτή η διαδικασία είναι ιδιαίτερα δύσκολη τώρα είναι ότι, ως επί το πλείστον, έρχεται σε αντίθεση με την τάση του κόσμου γύρω μας. Η σωστή κατανόηση από την ανθρωπότητα σήμερα των αρχών του καλού και του κακού λείπει θλιβερά, και, σίγουρα, είναι μέρος αυτού που οδηγεί τον κόσμο όλο και βαθύτερα στον «καιρό της θλίψης», που αν δεν συντομευόταν, μας λένε οι Γραφές, θα είχε ως αποτέλεσμα την καταστροφή του εαυτού του από τον ίδιο τον άνθρωπο. —Δαν. 12:1· Ματθ. 24:21,22

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Για να κατανοήσουμε πώς να εφαρμόσουμε τα βήματα της αληθινής γνώσης του καλού και του κακού απαιτεί να επανεξετάσουμε πώς αυτές οι αρχές εμφανίστηκαν στο σχέδιο του Θεού, καθώς αυτό σχετίζεται με τον άνθρωπο. Πολλά από αυτά παρουσιάζονται για εμάς στα αρχικά κεφάλαια της Βίβλου, Γένεση 2 και 3. Στο κεφάλαιο 2, καθώς δίνεται η αφήγηση της Δημιουργίας, έχουμε την πρώτη συγκαλυμμένη υπόδειξη αυτών των αρχών. Το αρχείο αναφέρει ότι στη μέση του παραδείσου του κήπου ο Θεός ετοίμασε για την κατοικία του ανθρώπου ήταν δύο δέντρα που έφεραν τα πιο ασυνήθιστα ονόματα. Το εδάφιο 9 δηλώνει: «Και Κύριος ο Θεός έκαμε να βλαστήση εκ της γης παν δένδρον ωραίον εις την όρασιν και καλόν εις την γεύσιν· και το ξύλον της ζωής εν μέσω του παραδείσου και το ξύλον της γνώσεως του καλού και του κακού.» Η εστίασή μας εδώ δεν είναι στο «δέντρο της ζωής», επομένως θα παραλείψουμε τη συζήτηση για αυτό μέχρι

αργότερα, αλλά τι γίνεται με αυτό το άλλο δέντρο, το «δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού»; Τι είδους, κυριολεκτικά, δέντρο ήταν δεν έχει πραγματικά σημασία και δεν μας το λένε. Γνωρίζουμε ότι απέδιδε καρπούς, κάτι που θα δούμε ότι είναι σημαντικό. Η πραγματική σημασία του δέντρου της γνώσης του καλού και του κακού ήταν σε αυτό που συμβόλιζε. Μόνο από αυτό το εδάφιο δεν είναι δυνατό να γνωρίζουμε την πλήρη έκταση του συμβόλου, καθώς το μόνο που υποδηλώνει πραγματικά είναι ότι αυτό το δέντρο κατά κάποιον τρόπο έδειχνε μεταφορικά σε δύο αρχές - το καλό και το κακό - και ότι θα ήταν σημαντικό για τον άνθρωπο να τις γνωρίζει.

Στο ίδιο κεφάλαιο της Γένεσης, βρίσκουμε μια δεύτερη αναφορά σε αυτό το δέντρο, από το οποίο ο Θεός έδωσε εντολή στον άνθρωπο να μην φάγει. Αυτά τα εδάφια δηλώνουν, «Προσέταξε δε Κύριος ο Θεός εις τον Αδάμ λέγων, Από παντός δένδρου του παραδείσου ελευθέρως θέλεις τρώγει, από δε του ξύλου της γνώσεως του καλού και του κακού δεν θέλεις φάγει απ' αυτού· διότι καθ' ην ημέραν φάγης απ' αυτού, θέλεις εξάπαντος αποθάνει.» (εδ. 16,17) Και εδώ είναι προφανές ότι η σημασία αυτού που ο Θεός έδωσε εντολή στον Αδάμ ήταν μια μεταφορική αναφορά στο δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού, αν και ήταν προφανώς ένα πραγματικό δέντρο. Η ίδια η εντολή ήταν σαφής και καθόλου μεταφορική. Μη φας από τον καρπό αυτού του δέντρου, αλλιώς θα πεθάνεις. Αυτή η δεύτερη αναφορά προσθέτει ξεκάθαρα τη σκέψη σε αυτό το συμβολικό δέντρο ότι και το καλό και το κακό έχουν αμφότερα αποτελέσματα και συνέπειες.

Πρέπει να έχουμε κατά νου ότι σε αυτό το σημείο δεν έχουμε καμία περιγραφή ότι ο Αδάμ γνώριζε πλήρως τις αρχές του καλού και του κακού, ή τις συνέπειές τους.

Είχε δει και βιώσει το καλό, αλλά όχι το κακό, και έτσι ήταν ανεπαρκής από ορισμένες απόψεις για να κατανοήσει πλήρως τη σημασία όσων του είχε πει ο Θεός. Ωστόσο, πιστεύουμε ότι είχε κατανόηση για τη ζωή εναντίον του θανάτου, επειδή σίγουρα είχε δει να λαμβάνουν χώρα και τα δύο μεταξύ της κατώτερης ζωικής δημιουργίας. Είδε χωρίς αμφιβολία τη διαδικασία διάδοσης της κατώτερης δημιουργίας και την ομορφιά μιας νεογέννητης ζωικής ζωής. Σίγουρα, γνώριζε επίσης, ίσως και του το είχε πει ο Θεός, ότι τα κατώτερα ζώα δεν δημιουργήθηκαν για να ζουν για πάντα όπως ο άνθρωπος, και πιθανότατα είδε το θάνατο, με φυσικό και ειρηνικό τρόπο, διαφόρων μελών της ζωικής δημιουργίας. Ήξερε, επομένως, εκ παρατηρήσεως, τι ήταν ο θάνατος—η λήθη, ανυπαρξία και η επιστροφή στο χώμα της γης. Γνωρίζοντας αυτό, είχε επαρκή γνώση για να κατανοήσει ότι η αποτυχία να συμμορφωθεί με την εντολή του Θεού να μην φάει από το δέντρο θα είχε ως αποτέλεσμα να βιώσει την ίδια μοίρα—το θάνατο και την επακόλουθη λήθη—που είχε δει στα κατώτερα ζώα. Ο Αδάμ γνώριζε για την καλοσύνη του Θεού. Ήξερε τι είναι η ζωή και ο θάνατος, και όντας δημιουργημένος κατ' εικόνα Θεού, πρέπει να ήξερε ότι ήταν σημαντικό να ακολουθήσει τις εντολές αυτού που τον δημιούργησε.

ΤΑ ΨΕΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

Στη Γένεση, κεφάλαιο 3, έχουμε την περιγραφή του πειρασμού του Σατανά, μέσω του φιδιού, της Μητέρας Εύας. Ο τρόπος με τον οποίο ο Σατανάς χρησιμοποίησε το φίδι, και ποια μορφή είχε, δεν αναφέρονται λεπτομερώς στην αφήγηση της Αγίας Γραφής, μόνο που ήταν πιο διακριτικό από οποιοδήποτε από τα άλλα πλάσματα στον κήπο. (εδ. 1) Αφού η Εύα είπε σωστά (που καταγράφηκε στα εδάφια 2 και 3) την

ποινή που επεβλήθη αν έτρωγαν από το απαγορευμένο δέντρο —το θάνατο, δηλαδή— ο Σατανάς είπε το πρώτο από τα πολλά ψέματα. Διαβάζουμε στο εδάφιο 4, «Και είπε ο όφης προς την γυναίκα, Δεν θέλετε βεβαίως αποθάνει». Ο Σατανάς δεν αρνήθηκε την εντολή που είχε δώσει ο Θεός και την οποία σωστά του είχε επαναλάβει η Εύα. Ωστόσο, αρνήθηκε κατάφωρα ότι η τιμωρία που είχε δηλωθεί θα προέκυπτε από την παρακοή της εντολής του Θεού. Αυτό είναι το μεγάλο ψέμα που όχι μόνο ήταν μέρος της εξαπάτησης της Μητέρας Εύας, αλλά είναι το ψέμα που διαποτίζει θρησκευτικές πεποιθήσεις κάθε ποικιλίας για χιλιάδες χρόνια, ακόμη και μέχρι σήμερα. Ο αφιερωμένος λαός του Κυρίου, γεγεννημένος εκ του Πνεύματος της Αλήθειας, είναι ένα μέρος της μικρής μειονότητας στη γη σήμερα που κατανοεί σωστά την αληθινή φύση και πραγματικότητα για το θάνατο.

Για τον Σατανά, η ανοιχτή και τολμηρή δήλωση που μόλις έκανε σχεδιάστηκε ίσως εν μέρει για να τραβήξει την προσοχή της Εύας και να την παρασύρει στην πιο λεπτή φύση αυτού που είτε στη συνέχεια, όπως καταγράφηκε στο εδάφιο 5, «Αλλ' εξεύρει ο Θεός, ότι καθ' ην ημέραν φάγητε απ' αυτού, θέλουσιν ανοιχθή οι οφθαλμοί σας, και θέλετε είσθαι ως θεοί, γνωρίζοντες το καλόν και το κακόν.» Ο Σατανάς εδώ υπονόησε ότι η κατανάλωση του απαγορευμένου καρπού θα τους έφερνε πολλή σοφία και γνώση, τόσο πολύ που ο Αδάμ και η Εύα θα γίνονταν θεοί [Εβραϊκά: Ελοχίμ, ή ισχυροί], ακριβώς όπως ο Δημιουργός τους και, ως εκ τούτου, θα γνώριζαν σίγουρα διαισθητικά, όπως ο Θεός, όλες τις αρχές του καλού και του κακού. Σύμφωνα με τον Σατανά, ο ίδιος ο καρπός του δέντρου θα τους έδινε αυτή τη γνώση και δεν θα χρειαζόταν ποτέ φόβο για να πέσουν στην αμαρτία, επειδή μια τέτοια διαισθητική γνώση θα είχε σίγουρα ως αποτέλεσμα την αποφυγή της αμαρτίας και συνεπώς τις

συνέπειές της. Είπε ακόμη με τόλμη σε αυτό το εδάφιο «εξεύρει ο Θεός» ότι όλα αυτά θα προέκυπταν απλώς και μόνον αν έτρωγαν από τον καρπό. Όλα αυτά ήταν ψέματα του μεγάλου μας Αντιπάλου, του Σατανά.

Ο Σατανάς χρησιμοποιεί αυτά τα πρόσθετα ψέματα ανά τους αιώνες, κάνοντας τον ξεπεσμένο και εξαπατημένο άνθρωπο να πιστέψει ότι γνωρίζει ο ίδιος, χωρίς καμία βοήθεια από τον Θεό, τι είναι το καλό και τι είναι το κακό. Τα αποτελέσματα αυτού ήταν καταστροφικά. Αυτή η σκέψη προκαλεί, ανά τους αιώνες, μια συνεχή μείωση του προτύπου της δικαιοσύνης, σε σημείο που, τώρα, σε αυτήν τον σημερινό «καιρό θλίψεως», μεγάλο μέρος της ανθρωπότητας δεν μπορεί να κάνει σωστή διάκριση μεταξύ καλού και κακού. (Δαν. 12:1) Αυτό συνέβη επειδή, ως επί το πλείστον, ο άνθρωπος “αφαίρεσε” τον Θεό από την “εξίσωση”, “αφαίρεσε” τα θεϊκά του πρότυπα και τα αντικατέστησε με δικά τους ελαττωματικά, που έχουν στην πηγή τους τα ψέματα και τις απάτες του Σατανά. —Ιωάννης 8:44

Η ΠΤΩΣΗ ΣΤΟΝ ΠΕΙΡΑΣΜΟ

Επιστρέφοντας στην αφήγηση στη Γένεση 3, βλέπουμε τώρα την πλήρη έκταση του πειρασμού του Σατανά, όχι μόνο το ένα κραυγαλέο ψέμα του, αλλά και τα άλλα λεπτά. Συνεχίζοντας την αφήγηση στο κεφάλαιο 3 της Γένεσης, το εδάφιο 6 λέει: «Και είδεν η γυνή, ότι το δένδρον ήτο καλόν εις βρώσιν, και ότι ήτο αρεστόν εις τους οφθαλμούς, και επιθυμητόν το δένδρον ως δίδον γνώσιν· και λαβούσα εκ του καρπού αυτού, έφαγε· και έδωκε και εις τον άνδρα αυτής μεθ’ εαυτής, και αυτός έφαγε.» Το πρώτο πράγμα που παρατηρούμε εδώ είναι ότι σχεδόν όλη η προσοχή της Εύας είχε τραβηχθεί εις το γεγονός ότι το δέντρο και ο καρπός φαίνονταν καλά στα μάτια της σάρκας. Ίσως σκέφτηκε τη δήλωση του Σατανά

ότι σίγουρα δεν θα πέθαινε και σκέφτηκε ότι ένα τόσο ωραίο δέντρο και τόσο όμορφος καρπός δεν θα μπορούσαν να προκαλέσουν θάνατο αν φαγωθεί ο καρπός. Η δήλωση του Σατανά φαινόταν εύλογη. Επιπλέον, το δέντρο φαινόταν να έχει μια ιδιαίτερα ελκυστική, σχεδόν μυστηριώδη αύρα πάνω του, που το έκανε να ξεχωρίζει από όλα τα άλλα δέντρα και να είναι επιθυμητό ως αποτέλεσμα. Από όλα τα δέντρα του κήπου, φαινόταν ότι ήταν αυτό που θα μπορούσε ίσως να φέρει μια σοφία και κατανόηση για το καλό και το κακό, όπως ονομάστηκε έτσι. Όσο περισσότερο συλλογιζόταν η Εύα όλες τις δηλώσεις του, τόσο περισσότερο ένιωθε προφανώς ότι το φίδι πρέπει να είχε δίκιο. Όλα όσα της είπε, έκαναν νόημα, κι έτσι εκείνη, και ο σύζυγός της μαζί της, πήραν από τα φρούτα και έφαγαν.

Η ΥΠΑΚΟΗ: ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ...ΤΕΣΤ (ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ)

Η αρχή του εδαφίου Γένεση 3:7 λέει, «Τα μάτια και των δύο άνοιξαν». Είχε δίκιο τελικά ο Σατανάς; Πράγματι είχε πει ότι τα μάτια τους θα ανοίξουν για να αποκτήσουν τη σοφία που είναι απαραίτητη για να είναι θεοί και να γνωρίζουν διαισθητικά το καλό και το κακό. Αν και αυτό το εδάφιο όντως λέει ότι τα μάτια και των δύο άνοιξαν, αυτό στο οποίο άνοιξαν δεν ήταν καθόλου σοφία, αλλά η γυμνότητά τους, όχι μόνο κυριολεκτικά, αλλά μεταφορικά η γυμνότητά τους ενώπιον του Θεού αφού έγιναν ανυπάκουοι στην εντολή του. Ήταν ένοχοι και το κατάλαβαν αμέσως. Τούτο άνοιξαν τους οφθαλμούς τους για να ιδούν. Η συνείδησή τους ήταν μαυρισμένη. Ήξεραν ότι είχαν κάνει το κακό παρά το καλό στα μάτια του Δημιουργού τους. Τώρα τα μάτια τους μόλις άρχισαν να ανοίγουν -με πολύ διαφορετικό τρόπο από ό,τι ο Σατανάς υποσχέθηκε στα ψέματά του— για τη γνώση του καλού και του κακού.

Εξετάζοντας την εμπειρία του Αδάμ και της Εύας, για όλες τις πονηριές του Σατανά που εκφράστηκαν μέσω του φιδιού, και παρά όλα τα ψέματα που είχε πει, το γεγονός παραμένει ότι η απλή υπακοή στις οδηγίες του Θεού ήταν η πραγματική δοκιμασία για τους πρώτους γονείς μας. Ο Θεός έδωσε μια εντολή, και δεν υπήρχε ανάγκη να προσπαθήσουμε να την εκλογικεύσουμε ή να την αραιώσουμε. Δεν είχε σημασία πώς έμοιαζε το δέντρο, ούτε ο καρπός του. Δεν είχε σημασία ποιο ήταν το όνομά του. Δεν είχε πραγματικά σημασία ποια ήταν η ποινή, ή ακόμα και αν ο Αδάμ ή η Εύα πίστευαν ότι η ποινή θα εκτελούνταν. Αυτό που θα έπρεπε να είχε μόνο σημασία ήταν ότι ο Θεός, ο Δημιουργός, έδωσε εντολή στη δημιουργία του, μια εντολή που ήταν απλή, κατανοητή και εύκολη στην τήρηση. Η απλή υπακοή ήταν το μόνο που χρειαζόταν, αλλά ήταν απολύτως αυτό που απαιτούσε ο Θεός. Αυτή η αρχή της υπακοής και, θα μπορούσαμε να προσθέσουμε, της υπακοής της καρδιάς, ήταν και θα είναι πάντα η απόλυτη δοκιμασία για όλη τη νοήμονα δημιουργία του Θεού που πρέπει να περάσει προκειμένου να πετύχει ζωή σε οποιοδήποτε επίπεδο. Η υπακοή βρίσκεται στον πυρήνα της αληθινής κατανόησης του καλού και του κακού. Η Εύα, όπως και ο Αδάμ, σε όλους τους τους ορθολογισμούς και τη σκέψη σχετικά με την ομορφιά του δέντρου, τον επιθυμητό καρπό του, την ελκυστικότητά του και τους σκεπτικισμούς τους για την ποινή, έχασαν αυτό που ήταν η αληθινή δοκιμασία, και έτσι απέτυχαν—τη δοκιμασία της υπακοής. Είναι αυτό το μάθημα που πρέπει τώρα ο λαός του Κυρίου, και όλη η ανθρωπότητα τελικά, να μάθουν εάν θέλουν να φτάσουν πραγματικά σε πλήρη γνώση του καλού και του κακού.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Καθώς περπατάμε σε αυτόν τον στενό δρόμο,

πρέπει να μάθουμε τις αρχές του καλού και του κακού και μετά να προσπαθήσουμε να διαμορφώσουμε τον χαρακτήρα μας σε αυτές τις σωστά κατανοητές γραμμές. Αυτές οι αρχές είναι, όπως λέει ο Παύλος στο εδάφιο Ρωμαίους 12:9, «Αποστρέφεσθε το πονηρόν, προσκολλάσθε εις το αγαθόν». Ας δούμε ξανά τα πέντε βήματα που προσδιορίστηκαν στην αρχή, και ας δώσουμε μια κρίσιμη βάση με αναφορά στο καθένα.

1) Γνωρίστε την εξωτερική εκδήλωση, τη δράση ή τη λέξη, ως προς την καλοσύνη ή την έλλειψή της.

Ας εξετάζουμε συνεχώς τις πράξεις, τα λόγια και τις πράξεις μας καθημερινά, για να δούμε αν είναι αληθινά καλές ή αν είναι ίσως μολυσμένες με έστω και ένα μικρό μέτρο κακού. Αν είναι, ας θυμόμαστε πάντα να ζητάμε συγχώρεση από τον Κύριο, και από τους άλλους, αν χρειαστεί, για κάθε κακή λέξη ή πράξη που έχει διαπραχθεί. —Β' Κορ. 13:5· Λουκάς 11:4

2) Γνωρίστε τις σκέψεις και τα κίνητρα που υποκινούν τις καλές και τις κακές πράξεις.

Ας εξετάσουμε τις καρδιές και τα κίνητρά μας για να δούμε αν βασιζονται σε καλές και αγνές προθέσεις. Οι Γραφές δηλώνουν: «Μετά πάσης φυλάξεως φύλαττε την καρδίαν σου· διότι εκ ταύτης προέρχονται αι εκβάσεις της ζωής.» (Παρ. 4:23) «Δοκίμασόν με, Θεέ, και γνώρισον την καρδίαν μου· εξέτασόν με και μάθε τους στοχασμούς μου.» —Ψαλμ. 139:23

3) Μετρήστε τις πράξεις, καθώς και τις σκέψεις και τα κίνητρα που τις υποκινούν, με τα πρότυπα της Αγίας Γραφής, του Θείου Προτύπου.

Συνεχίστε να κοιτάτε τα πρότυπα που περιέχονται στις Γραφές ως τη ράβδο μέτρησης των πράξεών μας καθώς και των κινήτρων και των σκέψεών μας. Μην υποτιμάτε τα πρότυπα του καλού, ούτε συμβιβάζετε τη σοβαρότητα του κακού, με τον ανθρώπινο συλλογισμό ή

τον εξορθολογισμό. Να χρησιμοποιείτε τον Λόγο του Θεού ως αυτό το ισχυρό δίκοπο ξίφος, το οποίο «διέρχεται μέχρι διαιρέσεως ψυχής τε και πνεύματος, αρμών τε και μυελών, και διερευνά τους διαλογισμούς και τας εννοίας της καρδιάς». —Εβρ. 4:12

4) Με βάση τη σύγκριση πράξεων, σκέψεων και κινήτρων με το θεϊκό πρότυπο, να είστε σε θέση να διακρίνετε γρήγορα και με συνέπεια και να διακρίνετε ανάμεσα σε αυτό που είναι αληθινά καλό έναντι αυτού που είναι, κατά τα άλλα, κακό και να αναπτύξετε μια εκπαιδευμένη συνείδηση για το καλό και το κακό.

Ας συνειδητοποιήσουμε πληρέστερα ότι κάνοντας αυτό λαμβάνουμε τον Λόγο του Θεού ως κρέας και όχι ως γάλα, όπως δηλώνεται στα λόγια του Παύλου στους Εβραίους 5:14, «Των τελείων όμως είναι η στερεά τροφή, οίτινες διά την έξιν έχουσι τα αισθητήρια γεγυμνασμένα εις το να διακρίνωσι το καλόν και το κακόν». Σε αυτό το εδάφιο, βλέπουμε μια άμεση σύνδεση μεταξύ του κρέατος του Λόγου του Θεού και της διάκρισης του καλού και του κακού, και ότι αυτό μπορεί να συμβεί μόνο εάν «λόγω χρήσης», ή συνήθειας χρήσης, συνεχίσουμε να ασκούμε τις πνευματικές μας αισθήσεις. Μόνο τότε ο Λόγος του Θεού θα είναι εκείνο το κρέας που μας δίνει τη διάκριση του καλού και του κακού.

5) Εφαρμόστε τέτοια διάκριση, κατανόηση και συναίσθηση, μέσω εμπειρίας, στην ανάπτυξη ενός χαρακτήρα που, με την πάροδο του χρόνου, τείνει όλο και περισσότερο προς το καλό—τόσο ως προς τα κίνητρα, τις σκέψεις και τη θέληση, όσο και για τις πράξεις και τα λόγια.

Ας συνεχίσουμε να συνειδητοποιούμε ότι όλο αυτό είναι έργο ζωής. Δεν θα γίνει σε μια μέρα, ένα μήνα ή ένα χρόνο. Δεν μπορεί να γίνει τέλεια, ούτε θα είμαστε πάντα ευχαριστημένοι με την πρόοδό μας. Ωστόσο, ας

θυμηθούμε ότι έχουμε έναν μεγάλο Αρχιερέα και Συνήγορο, τον Ιησού, και επίσης έναν Επουράνιο Πατέρα, που και οι δύο μας αγαπούν όπως αγαπούν οι γονείς το παιδί τους. (Εβρ. 3:1· Ιωάννης 2:2· Ιωάννης 16:27) Επιθυμούν τόσο πολύ, ναι, ακόμη περισσότερο από εμάς τον εαυτό μας, να επιτύχουμε σε αυτό το εγχείρημα, επομένως, «Ας μη αποκάμνωμεν δε πράττοντες το καλόν· διότι εάν δεν αποκάμνωμεν, θέλομεν θερίσει εν τω δέοντι καιρώ». (Γαλ. 6:9) Προσέξτε ότι η Γραφή δεν λέει ότι θα θερίσουμε αν είμαστε τέλειοι, ή θα θερίσουμε αν πράττουμε το δίκαιο το 75% των περιπτώσεων ή θα μείνουμε μακριά από το κακό το 80% των περιπτώσεων. Όχι, θα θερίσουμε «αν δεν αποκάμνωμεν», δηλαδή αν συνεχίσουμε να βαδίζουμε εμπρός!

ΟΛΗ Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ ΘΑ ΞΕΡΕΙ ΤΟ ΚΑΛΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΚΟ

Αν είμαστε πιστοί ακόμη και μέχρι θανάτου, αν φτάσουμε σε πλήρη γνώση του καλού και του κακού και αναπτύξουμε την προκύπτουσα ομοιότητα χαρακτήρα του Κυρίου μας, θα έχουμε το πιο ευλογημένο προνόμιο που μπορούμε να φανταστούμε, αυτό να βοηθήσουμε την υπόλοιπη ανθρωπότητα στον επόμενο αιώνα με το υπόλοιπο μέρος της μαθησιακής τους εμπειρίας με το καλό και το κακό. (Αποκ. 20:4,6) Θα έχουμε την ευκαιρία να τους βοηθήσουμε να δουν και να βιώσουν την αντίθεση μεταξύ του κακού που κάποτε γνώριζαν και βίωσαν σε αυτή τη ζωή ως αποτέλεσμα της πτώσης του ανθρώπου, και του καλού που θα προικιστούν μέσω των ευλογιών και των διδασκαλιών της Νέας Διαθήκης στη βασιλεία του Χριστού. (Ιερ. 31:31-34) Έπειτα, έχοντας φάει πλήρως από το δέντρο της γνώσης και του καλού και του κακού, η ανθρωπότητα μεμονωμένα θα μπορεί να σταθεί μπροστά στον Δημιουργό τους ολόκληρη, πλήρως

ανεπτυγμένη μέσω εμπειρίας, τα μάτια τους αληθινά ανοιχτά για τον χαρακτήρα του Θεού και η ύπαρξη και ο χαρακτήρας τους τελειοποιημένα και άξια αιώνιας ζωής.

Το δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού θα έχει ολοκληρώσει τότε το εικονιστικό του έργο και θα υπάρχει μόνο στη μνήμη, και το μόνο δέντρο που θα απομείνει στη μέση του αποκατεστημένου επίγειου παραδείσου του ανθρώπου θα είναι το άλλο συμβολικό δέντρο για το οποίο αναφέρεται στο εδάφιο Γένεση 2:9, το «δέντρον της ζωής». Το εδάφιο Αποκάλυψη 22:14 μιλά για αυτόν τον ένδοξο καιρό και κατάσταση στο τέλος της βασιλείας, «Μακάριοι οι πράττοντες τας εντολάς αυτού, διά να έχωσιν εξουσίαν επί το δένδρον της ζωής και να εισέλθωσι διά των πυλώνων εις την πόλιν.» Προσευχόμαστε να έρθει σύντομα αυτή η ώρα, ώστε όλοι να έχουν πραγματικά μια ακριβή γνώση του καλού και του κακού και να έχουν μάθει τα αιώνια μαθήματά της.
